

Sygnatura akt IX Cupr 612/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 11-09-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Piotr Łuczak

Protokolant:Miroslaw Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 11-09-2014 r. we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) L.

przeciwko S. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt IX Cupr 612/14

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w L.w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego S. S.kwoty 219,87 zł wraz ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania.

Powód podał, że na podstawie umowy cesji przejął od firmy (...) + (...) S.A. prawa do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług związanych z zawartą umową abonamentową. Pozwany natomiast nie wywiązał się z obowiązku zwrotu sprzętu stanowiącego własność zbywcy wierzytelności, który obciążył go z tego tytułu notą obciążeniową w kwocie 200 zł z terminem zapłaty do dnia 25 września 2012 r. Powód wezwał pozwanego do zapłaty, ale świadczenie nie zostało przez niego spełnione. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się należność stwierdzona notą obciążeniową oraz skapitalizowane odsetki za okres od dnia 25 września 2012 r. do dnia 1 lipca 2013 r.

Postanowieniem z dnia 14 listopada 2013 roku oraz 7 lutego 2014r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód VI Wydział Cywilny stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Pozwany, któremu odpis pozwu oraz wezwanie na rozprawę doręczono skutecznie w trybie art. 139 kpc. nie złożył odpowiedzi na pozew ani nie stawiał się na rozprawę.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny :

W dniu 10 września 2012 r. Kierownik (...) (...) S.A.J. L.wystawiła notę księgową dotyczącą abonenta S. S.. Na podstawie powyższej noty spółka obciążyła pozwanego kwotą 200 zł tytułem odszkodowania za niezwrócony sprzęt - terminal cyfrowy SD.

Dowód :

- ***nota obciążeniowa, k. 21***

W dniu 28 września 2012 roku (...)z siedzibą w L.zawarła z (...)S.A. umowę szczegółową sprzedaży wierzytelności, w wykonaniu umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 18 grudnia 2009 r. Przedmiotem umowy szczegółowej były wierzytelności wskazane w Liście wierzytelności stanowiącej Załącznik Nr 1 do umowy szczegółowej.

Dowód :

- ***umowa sprzedaży wierzytelności, k. 24 verte***

Strona powodowa sformułowała adresowane do pozwanego pismo określone jako zawiadomienie o przelewie wierzytelności w kwocie 200 zł.

Dowód :

- ***zawiadomienie, k. 29v.***

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, o czym stanowi art. 339 § 1 k.p.c. Na mocy art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew, nie stawiał się także na rozprawie. W przedmiotowej sprawie spełnione zostały zatem powyższe przesłanki do wydania wyroku zaocznego. Jednocześnie w ocenie Sądu nie wystąpiły przesłanki pozytywne zawarte w treści 339 § 2 k.p.c.

Należy wskazać, że niezależnie od wynikającego z przytoczonego wyżej domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, Sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do jego twierdzeń z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 roku, I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 roku, I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły wątpliwości Sądu, wobec czego uznał on za konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego, przy czym oddalił wnioski dowodowe powoda.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż strona powodowa nie udowodniła swojej legitymacji czynnej. Strona powodowa nie wykazała nabycia wierzytelności wobec pozwanego w wysokości oznaczonej w pozwie.

W ocenie Sądu złożone do akt sprawy dokumenty, z których wynikać ma nabycie wierzytelności nie mogą stanowić wartościowego źródła dowodowego będącego podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Ze złożonej do akt sprawy umowy szczegółowej przelewu wierzytelności wynika, że przedmiotem przelewu były wierzytelności opisane w liście wierzytelności będącej załącznikiem do umowy. Złożony do akt sprawy wydruk – częściowy wykaz wierzytelności, nie zawiera podpisu, nie jest więc dokumentem prywatnym. W świetle art. 245 k.p.c. wydruk nie zawierający niczyjego

podpisu nie jest w ogóle dokumentem (wyrok SA w Lublinie z 13 września 2012 roku, I ACa 434/12, LEX nr 1220530). Dokumenty niepodpisane nie stanowią zatem dokumentu w rozumieniu art. 245 k.p.c. W żadnym zaś razie dokument ten nie może stanowić załącznika do umowy (listy wierzytelności).

W rozumieniu art. 509 k.c., który stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Przepis ten reguluje sprzedaż wierzytelności oznaczonej co do tożsamości i dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne i konkretne oznaczenie przenoszonych wierzytelności.

Co prawda pełnomocnik powoda dołączył pochodzącą od pierwotnego wierzyciela notę obciążeniową, niemniej jednak dokument ten może stanowić co najwyżej dowód tego, że wierzytelność przysługiwała zbywcy wierzytelności. Ponadto, z samej tylko treści noty obciążeniowej nie wynika, na jakiej podstawie pozwany został obciążony odszkodowaniem za niezwrócony sprzęt, co rodzi wątpliwości Sądu także co do zasadności samego roszczenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.